

ELS 4 SHERLOCKS SUPERHEROIS

Jesús Cortés

Oriol Malet

1 Un missatge misteriós

Watson vingué a lladrar-me a l'hora del passeig.

–Bub! –em va dir, mentre no podia llevar els ulls de l'ordinador. Estava veient vídeos en YouTube de salts en l'aparell de gimnàstica anomenat «pol-tre», o «cavall», segons ens va dir Ferran, el profe d'Educació Física. Salts interiors. Salts exteriors. Trompades.

A propòsit, em diuen Fran. Una quarta part de Watson em pertany. Les altres tres quartes parts són dels meus millors amics, Gomo, Mati i Wen. A Sant Telm, el nostre poble, ens anomenen els Sherlocks per la nostra afició a les historietes del detectiu Sherlock Holmes. És clar que també ens anomenen així perquè junts hem resolt alguns casos un poc especials. En un vam conèixer Watson i ens el vam quedar. Watson és el nostre gos carlí. Dels quatre. Si no té el dia gandul quasi sempre ens acompanya a totes bandes, tret del col·le, clar. Això que s'estalvia. Cada setmana el té un i aquesta em tocava a mi. Encara era dilluns.

–Bub-bub! –va insistir Watson, veient que no llevava els ulls de la pantalla.

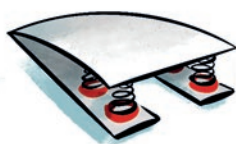
Haviem de saltar el poltre del gimnàs del col·le, l'Ausiàs March. Bé, tota la classe ho havia de fer. Ordres del profe. Hi havia dues modalitats de gimnàstica: l'artística i la rítmica. La rítmica era sobretot per a xiques. En l'artística es feien servir aparells tant en categoria masculina com femenina. El poltre formava part de les dues. I era el que Ferran havia triat per a entrenar les nostres aptituds amb els salts.

Sort que al gimnàs només hi havia un poltre i un trampolí. I eren vells. No hi havia anelles, ni barres paral·leles, ni cap dels altres aparells dels quals ens parlà Ferran. El problema era que només podíem practicar al gimnàs del col·le. Al poliesportiu no hi havia aparells així.

–Buuu...

–Que ja aneeem! –vaig dir a Watson.

Watson es va engolir la «b», es llepà el morro i bellugà la cua enroscada.

Corretja, bossa per a les caques.

Au!

Normalment passejàvem Watson pel parc o per la plaça de l'ajuntament. Però de vegades ens limitàvem a fer la volta al bloc de finques.

Acabàvem d'eixir quan vaig veure un compí del col·le molt prop, com esperant algú davall d'un

balcó. Era Agustí, Agus per als amics. Agus és un bon compi. No es clava mai en embolics i sempre pots comptar amb ell per a qualsevol cosa. Saludar-lo ens venia de camí.

- Us estava buscant –em va dir.
- A Watson i a mi? –em vaig sorprendre.
- No –contestà–. A tu, i a Gomo, i a Mati, i a...
- I això?
- Necessite que m’ajudeu.
- A què?
- A trobar uns cromos.

Agus va traure un paper plegat d’una butxaca. El va desplegar i me’l va ensenyar. Era un full de llibreta. Hi havia un missatge fet de lletres i paraules retallades i apegades; unes més grans, unes altres més menudes. Els retalls s’hi veien bruts, amb taques com les que deixaria qualsevol que haguera tingut ferros rovellats a les mans.

El missatge deia:

Se'm va alçar una cella. De vegades se m'alça una cella quan no entenc alguna cosa.

–Què vol dir això d'«els teus Spiderman»? –vaig preguntar.

–Es deu referir als cromos.

Agus confessà que s'havia trobat la nota al llibre de mates, de matí, després del pati. Però que no sabia qui li l'havia ficada, encara que s'ho imaginava.

–Crec que sé de què va el missatge –va dir.

–I de què va?

–De cinc cromos de la meua col·lecció de superherois. Els de Spiderman, Hulk, Viuda Negra, el Capità Amèrica i Elektra. Algú me'ls va furta fa un parell de setmanes, poc abans de la moguda del puig del Corb, la del tresor. He pensat que potser em podíeu ajudar a trobar-los.

–Nosaltres?

–No per res us anomenen els Sherlocks, no?

–Be, sííí –vaig dir–. Però la gent exagera, no penses.

–I em podríeu ajudar a buscar-los?

–Amb això que posa al missatge?

Jo flipava. Als Sherlocks ens agradava fer de detectius, però no érem endevins.

–He pensat que potser teníeu alguna idea –va dir Agus amb cert to d’esperança.

–Bé –vaig dir–, he tret a passejar Watson. Però després he quedat amb Gomo i les xiques a la bíblia. Acompanya’m i ens ho expliques tot.

Si algú et demana ajuda no el pots deixar tirat davall d’un balcó així com així. Sobretot si es tracta d’un compí.

–Molt bé –em va dir. Així que ens en vam anar junts.

Uns vint minuts després vam entrar a la biblioteca. Gomo, Mati i Wen ocupaven els seus llocs de sempre. Gomo s’estava menjant una poma. Tenia declarada la guerra contra els dolços industrials del berenar. Volia perdre pes.

Que Agus m'acompanyara els va sorprendre només el temps que vaig necessitar per a deixar el missatge d'Agus a la taula i explicar-los allò dels cromos. Tot el col·le sabia que Agus i alguns altres eren molt aficionats als còmics de superherois. Alguns com Agus eren autèntiques enciclopèdies. Els Sherlocks teníem debilitat per Sherlock Holmes i les seues aventures detectivesques. Uns altres preferien els superherois. Cada u al seu rotllo.

Gomo, Mati i Wen van llegir el missatge. Després Wen preguntà a Agus:

–I creus que els «Spiderman» són els teus cromos?

–Estic quasi segur –contestà–. Els vaig perdre.

–Que els vas perdre?

–Bé, no els vaig perdre. Sé que algú me'ls furtà. I no fa molt. Abans de la moguda aquella en el puig del Corb, la del tresor.

–I per què dius que algú te'ls va furtar?

–Víctor –un altre compi– no es creia que tenia tota la col·lecció i un dia la vaig dur a classe per a ensenyar-li-la. Va al·lucinar. Tenia tots els cromos

en unes fundetes de plàstic. Encara no tinc l'àlbum. Els tenia a la motxilla. Però uns dies després, a casa, em vaig adonar que me'n faltaven cinc. I són dels més difícils d'aconseguir. Ara ja no tinc la col·lecció completa.

–Caram –va dir Gomo, apenat.

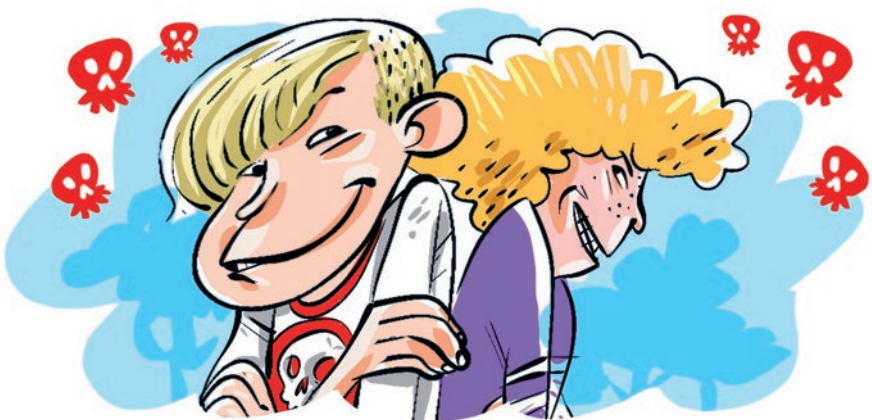
–Estic segur que algú me'ls va pispar sense adonar-me el dia que li'ls vaig ensenyar a Víctor. Segurament va passar mentre érem al pati.

–Podria haver sigut Víctor? –preguntà Gomo.

–Víctor i jo ens canviem cromos repes. No és cap secret. Però Víctor no és cap lladregot –va aclarir Agus.

Això era cert. Víctor era un bon xaval. Dels que tampoc es ficaven en embolics.

–I no sospites de ningú? –vaig preguntar.

–De qui ho faries tu? –contestà Agus amb una cella caiguda, com si s’imaginara la resposta.

No calia pensar massa: de Carles Villalba i Ricard Pardo; Boques i Pigues, per als seus amiguets. Entre ells es posen malnoms. A Boques l’anomenen així perquè té boca de rap, enorme. Pigues és pèl-roig i molt pigat. Els dos són una parella de pesats que ens tenen més que farts. Com que no n’encerten cap als exàmens es creuen superiors en tota la resta. Es burlen de la seua ombra. Ens ratllen les llibretes. Ens llancen trossos de clarió. O mentre un t’espena «sense voler», l’altre et fa la cameta, com li van fer a Lluís Carbó. A Lluís l’anomenen *Ferralla* perquè son pare, que es diu Norbert, és l’amo d’un negoci de desballestament de cotxes. Amb la cameta que li van fer, Lluís s’enganxà en una taula en caure i s’esgarrà la mànega de la camisa. Per coses així Boques i Pigues ens tenen farts. Bé, a tots no. Amb Gomo no s’atreveixen. I amb uns altres com NBA, que és alt i fort –juga a bàsquet–, tampoc. Amb Camil tampoc es claven perquè és el fill de l’alcalde.

Una imatge em vingué aleshores al cap. Gent del poble amb pics i pales fent forats per la muntanyeta que teníem prop, el puig del Corb. Tot estava relacionat amb l'últim cas que havíem resolt. Quan en aquell cas ens vam acostar a investigar al puig, vaig recordar que vam veure Agus amb els dos pesats discutint sobre uns cromos. Gomo no ho recordava. Mati i Wen, sí.

–Això va ser quan em vaig adonar que em faltaven els cromos –va dir Agus–. Em vaig imaginar que havien sigut ells els que me'ls pisparen, i els ho vaig dir quan els vaig veure de casualitat al puig. Els vaig demanar que me'ls tornaren.

–Però no ho van fer –va dir Gomo.

–No, però tampoc sabia si havien sigut ells. Això sí, es partien de riure. Van dir que no sabien res dels meus cromos i em van deixar amb un pam de nas.

–Aleshores, si van riure, és que van ser ells –va afirmar Wen–. Si no hagueren sigut ells, haurien d'haver-se enfadat per haver-los acusat d'una cosa que no havien fet. Els culpables sempre neguen els fets.